

Ο Κασιδιάρης είναι τόσο «αντισυστημικός» όσο οι εφοπλιστές που του κάνουν πλάτες (video)

Η αποφυλάκιση του Ηλία Κασιδιάρη συνοδεύεται ήδη από μια επιχείρηση επιστροφής του στην κεντρική πολιτική σκηνή με το γνώριμο προσωπείο του «αντισυστημικού». Μόνο που η πραγματική ιστορία της Χρυσής Αυγής είναι η ιστορία μιας ναζιστικής οργάνωσης που υπηρέτησε εργοδοτικά συμφέροντα, κανονικοποιήθηκε από μεγάλα ΜΜΕ, απέκτησε διαύλους με την κρατική εξουσία και μπόρεσε για χρόνια να δρα μέσα σε ένα περιβάλλον θεσμικής ανοχής, σε πράξεις που αν τις έκαναν αριστεροί/αναρχικοί θα είχαμε αμέσως εκατοντάδες συλλήψεις.

<https://youtu.be/Y2Np7w9PjDs>

Ο Ηλίας Κασιδιάρης βγήκε σήμερα, 15 Σεπτεμβρίου, από τις φυλακές Δομοκού, μετά την ολοκλήρωση της ποινής του — επτά χρόνια πραγματικής έκτισης και έξι που υπολογίστηκαν μέσω ημερομισθίων εργασίας. Βγαίνοντας ανακοίνωσε ουσιαστικά την επιστροφή του στην κεντρική πολιτική σκηνή και μίλησε για ένα «νέο, ισχυρό εθνικό κόμμα». Μόλις τον περασμένο Μάρτιο, το Εφετείο είχε επιβεβαιώσει την καταδίκη της ηγεσίας της Χρυσής Αυγής για διεύθυνση εγκληματικής οργάνωσης.

Η χρονική στιγμή έχει έναν σχεδόν ανατριχιαστικό συμβολισμό. Σε τρεις ημέρες συμπληρώνονται δεκατρία χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα.

Και ήδη γύρω από τον Κασιδιάρη επιχειρείται να ξαναχτιστεί μια παλιά απάτη: η εικόνα του διωκόμενου, του απαγορευμένου, του ανθρώπου που βρίσκεται απέναντι στο «σύστημα».

Μόνο που για να δεχτεί κανείς αυτή την εικόνα πρέπει να ξεχάσει σχεδόν ολόκληρη την ιστορία της Χρυσής Αυγής.

Γιατί το πραγματικά ενδιαφέρον ερώτημα δεν είναι μόνο ποιος κρατούσε το μαχαίρι τη νύχτα της 18ης Σεπτεμβρίου 2013. Αυτό το γνωρίζουμε.

Το ερώτημα είναι πώς μια νεοναζιστική οργάνωση απέκτησε τόση δύναμη ώστε ένα οργανωμένο τάγμα εφόδου να μπορεί να κινητοποιηθεί μέσα στη νύχτα στο Κερασίни, να περικυκλώσει μια παρέα ανθρώπων και τελικά να δολοφονήσει τον έναν εξ αυτών.

Και για να απαντήσεις σε αυτό, πρέπει να δεις πολύ περισσότερα από τον Ρουπακιά.

Το «αντισυστημικό» κόμμα των εφοπλιστών

Η Χρυσή Αυγή παρουσιαζόταν ως δύναμη που θα γκρέμιζε το «διεφθαρμένο πολιτικό σύστημα». Μέσα στη Βουλή, όμως, έδειχνε αξιοθαύμαστη ευαισθησία απέναντι στα προβλήματα ενός πολύ συγκεκριμένου τμήματος της ελληνικής κοινωνίας: του εφοπλιστικού κεφαλαίου.

Σύμφωνα με τα στοιχεία της Διεύθυνσης Κοινοβουλευτικού Ελέγχου που δημοσιοποιήθηκαν το 2013, μέσα σε λίγο περισσότερο από έναν χρόνο οι βουλευτές της είχαν καταθέσει περισσότερες από **140 ερωτήσεις, αναφορές και αιτήσεις κατάθεσης εγγράφων προς το υπουργείο Ναυτιλίας**, για ζητήματα που αφορούσαν μεταξύ άλλων ναυτιλιακές εταιρείες, ακτοπλοία, λιμάνια και ιδιωτικοποιήσεις.

Η κατεύθυνση δεν ήταν δύσκολο να διαγνωστεί.

Τον Νοέμβριο του 2012 ο Γιώργος Γερμενής, ο διαβόητος «Καιάδας», κατακεραύνωνε από το βήμα της Βουλής την προοπτική φορολόγησης των πλοίων. Προειδοποιούσε ότι, αν εφαρμοζόταν το μέτρο, οι εφοπλιστές θα κατέβαζαν την ελληνική σημαία και θα επέλεγαν κάποια άλλη που θα εξυπηρετούσε καλύτερα τα συμφέροντά τους (μιλάμε για συγκινητική αγάπη για την πατρίδα).

Δύσκολα μπορεί κάποιος να υπερασπιστεί πιο καθαρά το δικαίωμα του κεφαλαίου να εκβιάζει ένα κράτος με τη μεταφορά της επιχειρηματικής του δραστηριότητας.

Αυτό ήταν το «αντισυστημικό» οικονομικό πρόγραμμα της οργάνωσης: μπράβοι στους δρόμους για τους αδύναμους, εξαιρετική κατανόηση για τις ανησυχίες των ισχυρών.

Στο Πέραμα ο φασισμός έδειξε σε ποιον ήταν χρήσιμος

Το πιο αποκαλυπτικό σημείο αυτής της σχέσης δεν βρισκόταν όμως στη Βουλή.

Βρισκόταν στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη Περάματος.

Εκεί υπήρχε ένα πραγματικό ταξικό πρόβλημα. Ισχυρό συνδικάτο, οργανωμένοι εργάτες, συλλογικές συμβάσεις, απεργίες και εργοδοσίες που ήθελαν χαμηλότερο εργατικό κόστος και λιγότερη συνδικαλιστική ισχύ.

Η Χρυσή Αυγή εμφανίστηκε πρόθυμη να δώσει τη δική της λύση.

Έρευνα του Unfollow είχε αναδείξει πως οι Χρυσανγίτες πήραν εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ σε μαύρες σακούλες για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα των μεγάλων εργολάβων και να εξουδετερώσουν το συνδικαλιστικό κίνημα. Ο πρόεδρος του Συνδικάτου Μετάλλου Αττικής Σωτήρης Πουλικόγιαννης μίλησε με σαφείς λεπτομέρειες στο δικαστήριο τις συναντήσεις και τα ποσά που διακινήθηκαν και κατέθεσε στη δίκη ότι πίσω από την επίθεση των ταγμάτων εφόδου εναντίον

συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ βρίσκονταν συμφέροντα εργολάβων της Ζώνης. Πρόκειται για μαρτυρία στο δικαστήριο, η οποία δεν αποτελεί μια απλή λεπτομέρεια, αλλά ως ένα κρίσιμο κομμάτι του παζλ αποκαλύπτει το πολιτικό και οικονομικό περιβάλλον μέσα στο οποίο δρούσε η εγκληματική οργάνωση.

Το βράδυ της 12ης Σεπτεμβρίου 2013, οργανωμένη ομάδα χρυσαυγιτών επιτέθηκε στους συνδικαλιστές.

Έξι ημέρες αργότερα δολοφονήθηκε ο Παύλος Φύσσας.

Η αλληλουχία αποδεικνύει ότι η βία της Χρυσής Αυγής δεν στρεφόταν απλώς εναντίον κάποιων αφηρημένων «εχθρών του έθνους». Μπορούσε να λειτουργήσει ως **εργοδοτική βία**, ακριβώς εκεί όπου η οργανωμένη εργασία συγκρούεται με συγκεκριμένα οικονομικά συμφέροντα.

Ο «αντισυστημικός» φασισμός αποκτούσε ξαφνικά μια εξαιρετικά συστημική χρησιμότητα.

Το πλυντήριο της «σοβαρότερης Χρυσής Αυγής»

Την ίδια περίοδο, ένας δεύτερος μηχανισμός έκανε τη δουλειά του.

Η Χρυσή Αυγή δεν μπήκε στα σπίτια εκατομμυρίων ανθρώπων μόνο μέσα από τις εκλογές. Μπήκε και μέσα από τις τηλεοπτικές οθόνες.

Ο Κασidiάρης μετατράπηκε σε τηλεοπτικό προϊόν. Οι ναζί έγιναν πάνελ, lifestyle, θέαμα, «γραφικές» φιγούρες, καβγάδες που έφερναν τηλεθέαση. Η φρίκη εξοικειωνόταν επειδή επαναλαμβανόταν.

Και λίγο πριν τη δολοφονία του Φύσσα αυτή η κανονικοποίηση έφτασε στην πιο καθαρή ίσως διατύπωσή της.

Στις 11 Σεπτεμβρίου 2013, στο δελτίο του ΣΚΑΪ, ο Μπάμπης Παπαδημητρίου μιλούσε για το ενδεχόμενο μιας «**σοβαρότερης Χρυσής Αυγής**» που θα μπορούσε να στηρίξει μια συντηρητική συμμαχία.

Την επόμενη ακριβώς νύχτα έγινε η επίθεση στους συνδικαλιστές στο Πέραμα.

Μία εβδομάδα μετά τη συγκεκριμένη τηλεοπτική συζήτηση, ο Παύλος Φύσσας ήταν νεκρός.

Δεν σημαίνει, προφανώς, ότι ένας δημοσιογράφος που έκανε μια τέτοια τοποθέτηση είναι υπεύθυνος για ένα έγκλημα. Σημαίνει ότι ένα μέρος του πολιτικού και μιντιακού συστήματος είχε φτάσει να συζητά όχι πώς θα απομονωθεί μια ναζιστική οργάνωση, αλλά αν θα μπορούσε να προκύψει μια πιο «σοβαρή», πιο αξιοποιήσιμη εκδοχή της. Πρόκειται, ασφαλώς, για ένα κλίμα σαφούς νομιμοποίησης των ναζί και της οργάνωσής τους. Και η κανονικοποίηση έχει συγκεκριμένα αποτελέσματα.

Η αστυνομική σχέση δεν ήταν «θεωρία των δύο άκρων»

Μετά τη δολοφονία Φύσσα ακούστηκε πολύ ότι κάποιιοι υπερέβαλλαν όταν μιλούσαν για δεσμούς ανάμεσα στη Χρυσή Αυγή και τμήματα της αστυνομίας.

Τα δικαστικά δεδομένα δεν επιτρέπουν πια αυτή την άνεση.

Η αστυνομικός Βενετία Πόπορη καταδικάστηκε στη μεγάλη δίκη της Χρυσής Αυγής. Στη δικογραφία καταγράφηκε, μεταξύ άλλων, ότι την επομένη της δολοφονίας Φύσσα είχε στείλει προειδοποιητικό μήνυμα σχετικά με αστυνομική έρευνα στα γραφεία της Χρυσής Αυγής στον Πειραιά.

Αλλά υπάρχει και η ίδια η νύχτα της δολοφονίας.

Η Forensic Architecture ανέλυσε τα βίντεο, τις αστυνομικές επικοινωνίες και το υπόλοιπο οπτικοακουστικό υλικό της δικογραφίας. Στην ανακατασκευή της καταγράφεται ότι δύο ομάδες ΔΙΑΣ βρίσκονταν στον χώρο. Οι αστυνομικοί υποστήριξαν ότι έφτασαν πολύ αργά για να αποτρέψουν την επίθεση, ενώ αυτόπτες μάρτυρες τους τοποθετούσαν κοντά στο σημείο ήδη πριν από τη δολοφονία. Φυσικά, αυτοί οι δύο κρίκοι αποτελούν μοναχά ένα μέρος της αλυσίδας. Από την εκλογική συμπεριφορά των αστυνομικών που ψήφιζαν τους ναζί σε ένα ποσοστό 50% μέχρι τις συνεργατικές επιθέσεις ενάντια σε αντιφασίστες, αυτή η ιστορία έχει βάθος και αδιαμφισβήτητες αποδείξεις.

Και στην κορυφή της κυβέρνησης υπήρχαν ανοιχτοί δίαυλοι

Υπήρχε όμως και κάτι ακόμη πιο δύσκολο να ξεχαστεί.

Το 2014 ο ίδιος ο Κασιδιάρης δημοσιοποίησε την κρυφά καταγεγραμμένη συνομιλία του με τον τότε γενικό γραμματέα της κυβέρνησης Σαμαρά, Τάκη Μπαλτάκο.

Οι δύο άνδρες δεν εμφανίζονταν σαν εκπρόσωποι δύο κόσμων που δεν είχαν καμία επικοινωνία μεταξύ τους. Συζητούσαν με αξιοσημείωτη οικειότητα στο γραφείο του γενικού γραμματέα της κυβέρνησης. Ο ίδιος ο Μπαλτάκος, αφού ξέσπασε το σκάνδαλο και παραιτήθηκε, δήλωνε ότι μιλούσε με στελέχη της Χρυσής Αυγής επειδή η κυβέρνηση «δεν μπορούσε να είναι τυφλή» απέναντι σε ένα κόμμα του 7% και ότι σε ορισμένες περιπτώσεις τους ενημέρωνε για διαδικαστικά θέματα.

Αυτό δεν σημαίνει ότι η Νέα Δημοκρατία και η Χρυσή Αυγή ήταν το ίδιο κόμμα.

Σημαίνει κάτι πιο συγκεκριμένο: ότι την ίδια εποχή που η Χρυσή Αυγή υποδυόταν την ολοκληρωτικά αποκλεισμένη «αντισυστημική» δύναμη, υπήρχαν δίαυλοι επικοινωνίας που έφταναν έως το γραφείο του γενικού γραμματέα της κυβέρνησης.

Η Δικαιοσύνη είχε τα κομμάτια. Απλώς επέλεξε (;) να μην τα ενώσει

Ακόμη πιο αποκαλυπτικό είναι το τι συνέβαινε με τις δεκάδες υποθέσεις βίας.

Μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, ο τότε υπουργός Δημόσιας Τάξης Νίκος Δένδιας συγκέντρωσε **32 δικογραφίες** που αφορούσαν τη δράση της Χρυσής Αυγής από τον Αύγουστο του 2012 και τις έστειλε στην εισαγγελέα του Αρείου Πάγου στις 19 Σεπτεμβρίου 2013 — την επομένη της δολοφονίας. Ακολούθησε η προσθήκη και άλλων υποθέσεων, ώστε η δράση της οργάνωσης να εξεταστεί ενιαία.

Εδώ βρίσκεται ίσως ένα από τα πιο σημαντικά ερωτήματα ολόκληρης της υπόθεσης.

Οι υποθέσεις **υπήρχαν**.

Τα περιστατικά **ήταν γνωστά**.

Τα θύματα **υπήρχαν**.

Αυτό που δεν είχε συμβεί ήταν η σύνδεσή τους σε μια συνολική εικόνα εγκληματικής οργάνωσης.

Όπως [παρατηρούσε](#) ήδη τότε ο Δημήτρης Ψαρράς, η ίδια η ανάγκη να συγκεντρωθούν ξαφνικά δεκάδες διάσπαρτες υποθέσεις αποκάλυπτε πόσο ανεπαρκώς είχε αντιμετωπίσει έως τότε η Πολιτεία θεσμικά μια οργάνωση που ασκούσε επί χρόνια συστηματική βία.

Χρειάστηκε να δολοφονηθεί ένας Έλληνας αντιφασίστας, να συγκλονιστεί η κοινωνία και να ξεσπάσουν μαζικές κινητοποιήσεις για να γίνει αυτό που θα μπορούσε να είχε γίνει νωρίτερα: να αντιμετωπιστεί ποινικά η Χρυσή Αυγή ως αυτό που ήταν.

Δεν ήταν μια μεγάλη συνωμοσία. Ήταν ένα σύστημα σημάτων

Το λάθος θα ήταν τώρα να φανταστούμε ότι όλοι αυτοί — εφοπλιστές, εργολάβοι, δημοσιογράφοι, αστυνομικοί, κυβερνητικά στελέχη — συναντήθηκαν κάποτε γύρω από ένα τραπέζι και κατάστρωσαν ένα κοινό σχέδιο.

Δεν χρειάζεται καμία τέτοια θεωρία για να εξηγηθεί η δυναμική.

Τα συστήματα εξουσίας λειτουργούν πολύ συχνά διαφορετικά.

Ένας εργοδότης βλέπει ότι μια φασιστική ομάδα μπορεί να χτυπήσει ένα συνδικάτο.

Ένας τηλεοπτικός σταθμός βλέπει ένα πρόσωπο που παράγει τηλεθέαση και το μετατρέπει σε celebrity. Αν το σταθμός ανήκει και σε εφοπλιστή ακόμα καλύτερα (για τους ναζί).

Ένας πολιτικός βλέπει μια ακροδεξιά δεξαμενή ψηφοφόρων και αναζητά τρόπους επικοινωνίας ή ενσωμάτωσής της.

Ένα τμήμα του κρατικού μηχανισμού γίνεται ανεκτικότερο απέναντι σε εκείνους που χτυπούν τους ίδιους ανθρώπους τους οποίους θεωρεί «εχθρούς της τάξης».

Και ο ένας βλέπει ότι ο άλλος δεν αντιδρά.

Το σήμα του ενός κάνει τον επόμενο λίγο πιο τολμηρό.

Κάπως έτσι δημιουργείται ένα περιβάλλον μέσα στο οποίο μια περιθωριακή νεοναζιστική ομάδα μπορεί να μετατραπεί σε κοινοβουλευτική δύναμη και τα τάγματα εφόδου της να αισθάνονται ότι έχουν χώρο να κινηθούν.

Γιατί τότε;

Υπάρχει τέλος ένα ερώτημα που συχνά λείπει από την αφήγηση.

Γιατί η Χρυσή Αυγή εκτοξεύτηκε ακριβώς εκείνη την περίοδο;

Η Ελλάδα των πρώτων μνημονίων δεν ήταν μόνο μια κοινωνία απελπισίας. Ήταν και μια κοινωνία τεράστιας κινητοποίησης.

Μόνο το 2013, σύμφωνα με στοιχεία της ΕΛ.ΑΣ., καταγράφηκαν **7.825 συγκεντρώσεις και πορείες σε όλη τη χώρα** — πάνω από είκοσι την ημέρα κατά μέσο όρο. Το 2010 είχαν καταγραφεί ακόμη περισσότερες, 11.391.

Απεργίες, πλατείες, εργατικοί αγώνες, κρίση εκπροσώπησης, κατάρρευση του παραδοσιακού δικομματισμού. Για πρώτη φορά μετά από δεκαετίες, εκατομμύρια άνθρωποι αμφισβητούσαν ανοιχτά όχι απλώς μία κυβέρνηση αλλά κρίσιμες πλευρές της οικονομικής και πολιτικής τάξης πραγμάτων.

Και εδώ ακριβώς αποκτά νόημα η χρησιμότητα της Ακροδεξιάς.

Ο φασισμός παίρνει την κοινωνική οργή που θα μπορούσε να στραφεί προς τα πάνω και τη στρέφει προς τα κάτω.

Ο άνεργος δεν φταίει επειδή έκλεισε το εργοστάσιο: φταίει ο μετανάστης.

Ο εργάτης δεν πρέπει να οργανωθεί απέναντι στον εργοδότη του: πρέπει να οργανωθεί απέναντι στον ξένο εργάτη.

Το πρόβλημα δεν είναι η συγκέντρωση πλούτου: είναι ότι το έθνος «μολύνεται».

Και όταν ένα σωματείο εξακολουθεί να αποτελεί εμπόδιο, υπάρχει και το τάγμα εφόδου.

Αυτό είναι το σημείο στο οποίο το δήθεν «αντισυστημικό» προσωπείο πέφτει.

Το μαχαίρι το κρατούσε ο Ρουπακιάς

Το μαχαίρι που σκότωσε τον Παύλο Φύσσα το κρατούσε ο Γιώργος Ρουπακιάς.

Αυτό δεν πρέπει να θολώνει μέσα σε καμία μεταφορά.

Αλλά ο Ρουπακιάς δεν έπεσε από τον ουρανό.

Ανήκε σε μια οργανωμένη δομή. Η Χρυσή Αυγή κρίθηκε δικαστικά εγκληματική οργάνωση και η ηγεσία της καταδικάστηκε για τη διεύθυνσή της. Η δολοφονία ήρθε μέσα σε μια αλληλουχία επιθέσεων σε μετανάστες, πολιτικούς αντιπάλους και συνδικαλιστές. Η έρευνα της Forensic Architecture περιγράφει τη δολοφονία ως το αποτέλεσμα επίθεσης που ακολούθησε οργανωμένη κινητοποίηση ανθρώπων με διακριτικά της Χρυσής Αυγής.

Η πολιτική ερώτηση λοιπόν είναι ποιο περιβάλλον επέτρεψε σε αυτή τη δομή να μεγαλώσει.

Εκεί μπαίνουν οι ερωτήσεις υπέρ των εφοπλιστικών συμφερόντων.

Εκεί μπαίνει το Πέραμα.

Εκεί μπαίνει το τηλεοπτικό ξέπλυμα.

Εκεί μπαίνουν οι σχέσεις με τμήματα της αστυνομίας.

Εκεί μπαίνει η οικειότητα με έναν γενικό γραμματέα κυβέρνησης.

Εκεί μπαίνουν οι δεκάδες δικογραφίες που ενώθηκαν μόνο αφού ήταν πλέον αργά για τον Παύλο Φύσσα.

Όχι ως ποινική συννενοχή όλων αυτών στη δολοφονία.

Αλλά ως το **πολιτικό και κοινωνικό οικοσύστημα μέσα στο οποίο ο ελληνικός νεοναζισμός μπόρεσε να αποκτήσει δύναμη.**

Από τους εφοπλιστές στον Έλον Μασκ

Και κάπως έτσι φτάνουμε ξανά στο σήμερα.

Τον Ιούλιο ο Έλον Μασκ αναδημοσίευσε ανάρτηση που παρουσίαζε την παραμονή του Κασιδιάρη στη φυλακή ως ζήτημα ελευθερίας πολιτικής έκφρασης και σχολίασε: «This is messed up».

Ο Κασιδιάρης έσπευσε να χαιρετίσει την παρέμβαση του δισεκατομμυριούχου ιδιοκτήτη του X ως σημαντική στήριξη στην υπόθεση των «πολιτικών δικαιωμάτων» και της «ελευθερίας του λόγου». Ενώ στη συγκέντρωση που πραγματοποίησε στο κέντρο της Αθήνας οι οπαδοί του επευφημούσαν τον πιο πλούσιο άνθρωπο του πλανήτη.

Υπάρχει κάτι σχεδόν κωμικά ολοκληρωμένο σε αυτή την εικόνα.

Ο άνθρωπος που θέλει να επιστρέψει στην πολιτική σκηνή ως ο μεγάλος διωκόμενος από το «σύστημα» αναζητά τώρα τη διεθνή νομιμοποίησή του στον πλουσιότερο άνθρωπο του πλανήτη.

Τότε η οργάνωσή του έδινε μάχες στη Βουλή για τα συμφέροντα των εφοπλιστών.

Σήμερα πανηγυρίζει επειδή τον υπερασπίζεται ο Έλον Μασκ.

Και μας ζητούν να πιστέψουμε ότι αυτό λέγεται «αντισυστημισμός».

Ο Κασιδιάρης μπορεί να βγήκε σήμερα από τη φυλακή. Από την ιστορία, όμως, δεν μπορεί να αποφυλακιστεί τόσο εύκολα.

(Την εκδήλωση διοργάνωσε η συλλογικότητα του Ρουβίκωνα στο Κ Βοξ και μπορείτε να παρακολουθήσετε ολόκληρη τη συζήτηση [εδώ](#).)